

THE UKRAINIAN CRISIS AND RUSSIA'S DOMESTIC AGENDA

The project of authoritarian modernisation has been sacrificed for the sake of securitisation in Russia, writes Vladimir Gel'man.

In February 2014, Ukrainian president Viktor Yanukovich fled Kyiv after three months of large-scale street protests. The Russian authorities considered these developments to be a major challenge to their own regime. The 'Orange revolution' which occurred in Ukraine in 2004 was a serious warning call for the Kremlin and served as a reason for diminishing political and civic freedoms in Russia in order to prevent loss of power due to mass protests. Ten years on, the consequences of Ukrainian regime change were much more frightening for the Kremlin. One can easily imagine that Vladimir Putin could one day share the fate of his Ukrainian counterpart, albeit in different circumstances.

The impact of Ukrainian developments on Russian domestic politics was outstanding. The annexation of Crimea to Russia in March 2014 skyrocketed the popularity of Putin in the eyes of Russian citizens. They were proud of the vivid demonstration of the coercive capacity of the Russian state, since many of them considered Crimea as an area belonging to Russia. These changes of public mood gave the Kremlin a free hand. It used the opportunity for 'tightening the screws', blaming the opposition, halting public dissent, toughening regulations and diminishing the chances of so-called 'national traitors' to undermine Putin's dominance from within. The Russian media has orchestrated an aggressive campaign against the West, its Ukrainian allies and pro-Western Russians, which far exceeds the degree of confrontation during the Cold War. At the same time, the Russian regime has become more securitised, its policy-making more spontaneous, and its reliance upon the inner circle of cronies and security apparatus has made the Kremlin's next moves less predictable.

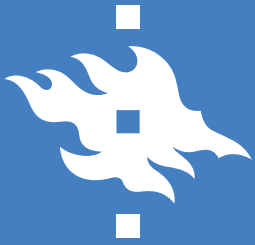
Some of these tendencies have started to emerge since Putin's return to presidential office in 2012, but the Ukrainian crisis was a trigger event that accelerated the previous development. The Russian public is largely enthusiastic about the Kremlin's foreign policy, and the political opposition has lost the initiative and failed to propose viable solutions to the country's problems. As a result, the Kremlin's harsh targeting of the 'fifth column' has been met with little resistance. The agenda of long-term development has been de facto abandoned for the sake of immediate reactions to external threats. These changes will aggravate Russia's

social and economic problems in the coming years, although the relatively large margin of its strength has prevented the risks of collapse in the short term.

It is too early to discuss the consequences of the Ukrainian crisis for Russia's domestic agenda, but some effects are visible and most probably irreversible. First, economic issues have lost their priority in the Kremlin's decision-making process, and the security apparatus has taken the lead in agenda-setting for Russia's rulers. The project of 'authoritarian modernization', launched in the early 2000s, has been sacrificed for the sake of the militarisation and securitisation of the country. Second, the arbitrary style of major policy directions is likely to turn into a principal feature of the Russian regime. Even though the mode of ruling the country under Putin still far from resembles descriptions in *The Autumn of the Patriarch* by Gabriel Garcia Marquez, the drive towards this direction is strong and striking. Third, the Kremlin's information problems are likely to be aggravated over time. The regime relies heavily upon lies as the major instrument of politics, and is thus under the permanent risk of making inappropriate decisions due to misperceptions. Russia's foreign policy towards Ukraine might be considered a prime example of these misperceptions. There is no doubt that similar risks in domestic politics will increase over time.

Vladimir Gel'man is FiDiPro professor at the Aleksanteri Institute and professor at the European University at St. Petersburg.

UKRAINAN KRIISI JA VENÄJÄN SISÄPOLITIIKKA

Venäjä on uhrannut autoritaarisen modernisaation projektinsa sotilaallisen voiman ja turvallisuuspalveluiden kehittämisen tieltä, kirjoittaa Vladimir Gelman.

Ukrainan presidentti Viktor Janukovitsh jätti Kiovan helmikuussa 2014 kolme kuukautta jatkuneiden suurten katuprotestien jälkeen. Venäjän vallanpitäjät mielsivät nämä tapahtumat haasteeksi omalle hallinnolle. Ukrainan niin kutsuttu Oranssi vallankumous 2004 oli jo ollut merkittävä varoitusviesti Kremlille, ja sitä käytettiin poliittisen vapauden ja yhteiskunnallisen aktiivisuuden rajoittamisen syynä Venäjällä, jotta laajamittaisten protestien aiheuttamalta uhalta vallanpitäjille vältyttäisiin. Kymmenen vuoden kuluttua näistä tapahtumista Ukrainan vallanvaihto oli Kremlin mielestä vielä pelottavampi. On helppoa kuvitella, että Vladimir Putin voisi jonakin päivänä jakaa ukrainalaisen virkaveljensä kohtalon, vaikkakin eri oloissa.

Ukrainan tapahtumat ovat vaikuttaneet merkittävästi Venäjän sisäpolitiikkaan. Krimin liittäminen Venäjään maaliskuussa 2014 nosti Putinin suosion Venäjällä huippuunsa. Kansalaiset olivat ylpeitä Venäjän valtion voimasta, ja monien mielestä Krimin alue kuului Venäjälle. Kansan mielialojen muutos antoi Putinin hallinnolle vapaat kädet. Putinin hallinto käytti tätä mahdollisuutta hyväkseen syyttääkseen oppositiotia, tiukentaakseen sääntelyä ja vähentääkseen niin kutsuttujen ”kansallisten pettureiden” mahdollisuuksia aliarvioida Putinin asemaa. Venäjän tiedotusvälineissä on kampanjoitu ahkerasti länttä, Ukrainan liittolaisia ja länsimielisiä venäläisiä vastaan. Ilmiö ylittää jo kylmän sodan aikaisen vastakkainasettelun.

Samanaikaisesti Venäjän hallinto on tullut entistä turvallisuuskeskeisemmäksi, politiikan teko muuttunut spontaanimmaksi, ja sen riippuvuus sisäpiiriläisistä ja turvallisuuskoneistosta on tehnyt valtaapitävien seuraavista siirroista entistä vaikeammin ennustettavia.

Jotkut näistä kehityskuluista alkoivat Putinin palatessa presidentiksi 2012, mutta Ukrainan kriisi oli käännekohta, joka vauhditti kehitystä. Suurin osa venäläisistä tukee Kremlin ulkopoliittikkaa, ja poliittinen oppositio on menettänyt aloitekykynsä eikä ole onnistunut ehdottamaan käyviä ratkaisuja maan ongelmiin. Tästä syystä esimerkiksi Kremlin kova ”viidennen kolonnan” arvostelu ei ole herättänyt juurikaan vastalauseita. Pitkän aikavälin kehitystavoitteet on käytännössä hylätty, jotta ulkoisiin uhkiin voidaan nopeasti reagoida. Nämä muutokset jyrkentävät Venäjän yhteiskunnallisia ja taloudellisia ongelmia tulevina vuosina, vaikka lyhyellä aikavälillä romahdusta ei ole näkyvässä.

On liian aikaista keskustella Ukrainan kriisin vaikutuksesta Venäjän sisäiseen kehitykseen, mutta jotkut kehityskaaret ovat selviä ja luultavasti peruuttamattomia. Ensinnäkin, talousasiat eivät enää ole tärkeyslistan kärjessä Kremlin päätöksentekoprosessissa, ja turvallisuuskoneisto on ottanut ohjat Venäjän hallinnon päiväjärjestyksen laatimisessa. Autoritaarisen modernisaation projekti, joka alkoi 2000-luvun alussa, on jäänyt syrjään sotilaallisen voiman ja turvallisuuspalveluiden kehittämisen tieltä. Toiseksi, ennalta-arvaamaton tyylisuurissa poliittisissa ratkaisuisa muuttuu luultavasti pysyväksi. Vaikka maan hallintotapa on Putinin aikana vielä kaukana Gabriel Garcia Marquezin kirjan *Patriarkan syksy* kuvauksesta, suunta tätä kohti on vahva ja silmiinpistävä. Kolmanneksi, Kremlin informaatioon liittyvät ongelmat todennäköisesti lisääntyvät ajan myötä. Hallinto luottaa suuresti valheisiin politiikan pääinstrumenttina, minkä vuoksi ilmassa on pysyvä riski väärän tiedon varassa tehdyistä päätöksistä. Venäjän Ukrainan-politiikkaa voi pitää malliesimerkkinä näistä vääristä oletuksista. Ei ole epäilystäkään siitä, etteivätkö samankaltaiset riskit kotimaan politiikassa myös lisääntyisi ajan myötä.

Vladimir Gelman on FiDiPro-professori Aleksanteri-instituutissa ja professori Pietarin Eurooppalaisessa yliopistossa.